

kommende Virksomhed, havde opnaaet Ret til. For i nogen Maade at imødekomme de fremsatte Krav, er Indenrigsministeriet efter Omstændighederne allerede tidligere gaaet ind paa, at, for saa vidt den paagældende havde opnaaet en af Ulykkestilfældet uafhængig Ret til at søge sin Afsked paa Grund af Alder med fuld Pension (d. v. s., at den paagældende er over 65 Aar), skulde der ikke ske noget Fradrag i hans Ulykkeserstatning. Som det vil ses af den som Bilag 6 trykte Skrivelse af 5. September 1923 fra Arbejderforsikrings-Raadet, foreslaar dette, at man yderligere imødekommer de fremsatte Ønsker ved at ændre Lovens § 40 saaledes at kun det Beløb, hvormed Pensionen paa Grund af Tilskadekomsten er forhøjet udover den Pension, der svarer til Tjenestealderen, skal fradrages i den Erstatning, der i Henhold til Ulykkesforsikringsloven tillægges den tilskadekomne. Ministeriet kan tiltræde de af Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg og Arbejderforsikrings-Raadet fremsatte Synspunkter med Hensyn til, at den nugældende Lov ofte vil virke ubilligt, og man foreslaar derfor § 40, 1ste Stykke ændret saaledes, at disse Ubilligheder vil kunne afhjælpes, idet der, naar Omstændighederne taler derfor, aabnes Adgang for Raadet til at bestemme, at der ved Beregningen af Erstatningen skal finde et mindre Fradrag Sted end efter de nugældende Regler. Naar der paa Grund af Tilskadekomsten tillægges en Person en større Pension end Tjenestealderpensionen, vil dog Værdien af denne Forhøjelse altid være at fradrage. For saa vidt angaar Personer, der ved Ulykkestilfældets Indtræden havde opnaaet en ved hans Tjenestetids Længde begrundet Ret til fuld Pension, mener man det rettest at fastslaa en Ret for disse til under alle Omstændigheder at faa deres Pension ubeskaaret ved Siden af den eventuelle Ulykkeserstatning. Dette vil i Praksis sige, at de fleste Tjenestemænd, der er ansat før deres fyldte 30 Aar, vil opnaa denne Fradragfrihed, naar de er fyldt 60 Aar, jfr. Tjenestemandslovens § 55, medens visse Kategorier af Tjenestemænd f. Eks. Statsbanernes Tog- og Lokomotivpersonale, paa Grund af de for disse gældende særlige Regler vil opnaa Retten nogle Aar tidligere (i Alderen 56—57).

ad § 41.

I den gældende Lovs § 41, 2det Stykke, bestemmes det, at der ved Fastsættelsen af Værdien af Kost og Logi for Arbejdere, der har Ophold hos Arbejdsgiveren, skal sondres mellem København og Frederiks-

berg, Købstæderne og Landet. Denne Sondring foreslaas slettet, men Ændringen tilsigter ikke at indskrænke Adgangen til at sondre ved Fastsættelse af Værdien af Kost og Bolig, men at aabne en Mulighed for, at Sondringen foretages ogsaa efter andre Hensyn end de nu gældende, i hvilken Henseende man navnlig skal henlede Opmærksomheden paa det ubillige i, at Værdien af Kost og Bolig for Personer i Landkommunerne i Københavns Omegn fastsættes til samme Beløb som i andre Landkommuner.

De i Paragraffen fastsatte Maksimumtakster for den Aarsløn, efter hvilken Erstatningerne beregnes, er gennemgaaende foreslaaet nedsat med een Fjerdedel. Som det vil ses af Raadets Indstilling (Bilag 1, Sp. 3611) har man ikke indenfor Raadet kunnet enes om at foretage en Nedsættelse i disse Takster, idet Flertallet mener, at en Nedsættelse ikke bør finde Sted, medens Mindretallet foreslaar, at Taksterne nedsættes med en Fjerdedel.

At blive staaende ved det i den nugældende Lov af 1920 fastsatte Maksimum synes ikke at være rimeligt, naar henses til den siden da skete Nedgang i Prisniveauet, samt til de vanskelige Tider for Erhvervene, der maner til at lette de paa disse lagte Byrder saa meget som muligt. Ved Loven af 6. Juli 1916 var Maksimum for Beregningen af Erstatningerne, som det vil ses af den som Bilag 4 trykte Oversigt, fastsat til en Aarsløn af 1 200 Kr., og dette Beløb blev ved Loven af 1920 fordoblet. Naar Pristallet i Juli 1916 var 136 (se Bilag 3) og Pristallet for Tiden er 204, vil en Forhøjelse paa 50 pCt. af de i Loven af 1916 fastsatte Takster formentlig anses for passende, og det omhandlede Maksimum foreslaas derfor sat til 1 800 Kr. mod 2 400 Kr. i den gældende Lov.

Med Hensyn til den som nyt 5te Stykke indsatte Bestemmelse bemærkes følgende. Som det vil fremgaa af Raadets Bemærkninger, se Bilag 1, Sp. 3623—28, er der fra Fiskeriets Repræsentanter bl. a. fremkommet Ønske om, at Erstatningerne for alle ved Fiskeri beskæftigede Personer i alle Tilfælde skal beregnes efter samme Aarsløn. Raadet har ikke ment at kunne anbefale en saadan Ændring i Loven, der vilde gøre Brud paa dennes Princip om, at Personer, der er antagne til at arbejde for en Fisker under samme Vilkaar som andre Lønarbejdere, i Henseende til Ulykkesforsikring skulde behandles anderledes og ringere end andre Lønarbejdere, men Raadet foreslaar en Tilføjelse til Lovens § 40, der til en vis